

Joan Gaspart, propietari de la cadena hotelera Husa

Bossa i Barça

Empresari hotelier i dirigent esportiu, Joan Gaspart és un dels barcelonins amb més poder. Els preus de les habitacions olímpiques i el control que té de la majoria d'hotels de la ciutat l'han portat a l'actualitat al marge dels Barça-Reial Madrid, en què sempre té molt a dir.

Es confessa vanitós i cita la Mare Teresa de Calcuta per donar sentit als seus projectes. Aquest *gentleman* parla dels seus rivals més directes com a grans amics i no coneix res ni ningú a qui es pugui tenir tanta mania com al club madridista. Admira Berlusconi i està encantat que finalment s'escollís als empresaris. Té molt a dir: —Després de la tempesta hotelera preolímpica, ¿arribarà la calma?

—De calma, n'hi ha hagut sempre a les altes esferes, fruit d'una gran relació personal. Ara estem buscant les fórmules per trobar una solució. El que ha passat no és culpa de ningú i la solució, l'hem de buscar tots. L'any 1988, quan vam signar el conveni hotelier amb el COOB, no es podia preveure que la pesseta seria tan forta respecte al dòlar, ni que hi hauria una guerra. Això fa que ens haguem de reunir i buscar solucions perquè aquest preu, que avui es considera excessiu, s'ajusti a la realitat. I s'hi arribarà perquè hi ha la voluntat de fer-ho per Barcelona.

—¿No em dirà que els hotelers hi acabaran perdent diners i sacrificant-se?

—No és el mateix perdre que deixar de guanyar. Els hotelers de Barcelona mai no ens vam plantejar les olimpíades com un benefici de quatre dies, sinó com una inversió a llarg termini per a la promoció de la ciutat. Els hotelers no som ambiciosos, pel que fa als 15 dies dels Jocs.

—En aquests últims mesos vostès han canviat d'actitud, perquè hi va haver un moment en què es mostraven més intransigents i volien imposar els preus

del conveni signat. ¿Què ha canviat o qui els ha fets canviar?

—Bàsicament, ha canviat l'estil de demanar-ho. Quan algú té la raó, basada en un document signat, i se li vol exigir que faci alguna cosa que no ha de fer, la posició de qui té la raó és de no fer-ho. Quan l'estil canvia, i es demana als hotelers un esforç per arreglar la situació, els hotelers s'obren i negocien. Vam començar molt malament la negociació. Ara tant el senyor Abad com l'alcalde mantenen amb nosaltres un diàleg dins el marc del conveni ja signat.

—*Fa molt poc el senyor Samaranch es desfeia en elogis sobre vostè en una entrevista. En canvi, l'alcalde Maragall més aviat insinuava el perill del seu monopoli hoteler. ¿Com estan les relacions amb ells dos?*

—Al senyor Samaranch el conec de fa molts anys; hi ha hagut una relació molt familiar, perquè era molt amic del meu pare. Al senyor Maragall, no sols li tinc una gran amistat i admiració, sinó que ens entenem molt bé, perquè parlem un llenguatge molt similar: ell estima Barcelona com jo. No hi ha cap problema personal, sinó tot el contrari.

—*Aleshores les desqualificacions i la seva sol·licitud d'un debat públic cara a cara amb l'alcalde eren fruit d'un moment de nervis...*

—Home, jo busco el meu honor. I per a mi fer un debat amb ell seria un honor. Jo entenc que ell té molta feina i no accepti un debat amb qualsevol ciutadà que l'hi demani, però ell ha d'entendre que a molta gent li agradaria de reptar-lo a un cara a cara. No ho vaig fer amb ànim de discutir amb ell, sinó per aclarir algunes diferències.

—*¿I té o no té vostè el monopoli hoteler de Barcelona?*

—Som en un mercat de lliure circulació de capital i d'activitats, i que jo sàpiga no he posat cap impediment perquè cap cadena internacional hagi vingut a Barcelona. És més, la cadena Hilton és en un hotel que era copropietat del nostre grup. La cadena Ramada està sota un hotel que es deia Manila i era nostre. El que és clar és que hi ha cadenes que no volen establir-se a Barcelona si han d'invertir. El pla d'hotels de l'Ajuntament és un pla que exigeix invertir, fins al punt que un dels hotels va quedar desert i l'Ajuntament ens va demanar que el construïssim perquè no quedés vacant. No acceptaré que se m'acusi d'acaparar hotels, quan jo els acaparo perquè ningú no els vol.

—*Però a banda el seu amor per Barce-*

lona, bé hi deu veure importants expectatives de negoci...

—Jo tinc molt clar que el 93, 94 i 95 ho passarem molt malament. I també que a partir del 1995, amb la nova empenta de la Fira, tindrem un futur molt bo. El que es tracta de saber és qui podrà aguantar aquests tres anys de forta crisi. La capacitat hotelera que tindrem de cop el 1993 doblarà l'actual, i per moltes olimpíades que hi hagi cap ciutat no pot doblar la seva oferta turística en un any. Però a la vida, s'ha de treballar de cara al futur.

—*¿Quina política d'expansió té prevista la seva cadena hotelera a banda els projectes barcelonins?*

—Som a l'estat espanyol, a Sevilla, Burgos, Guadalajara... i serem a València. A Moscou, hi farem un hotel petit però de gran categoria, i també hi ha projectes a Txecoslovàquia. Són operacions molt complexes i molt lentes. La nostra entrada a l'Est l'enfocuem com a negoci però també com una porta simbòlica. Fins i tot ens podríem plantejar d'entrar en alguna de les repúbliques bàltiques que acaba d'aconseguir la independència...

—*Passen pàgina enrere. ¿Com ha patit, a uns mesos vista, la seva derrota com a candidat a president de la Cambra de Comerç?*

—A l'últim moment Figueres va decidir de no presentar-se, i una colla de membres del ple vam impulsar una candidatura, que jo no tinc cap mena de dubte que hauria guanyat amb una mica més de temps per a preparar-la. Si havent treballat amb pressa vam perdre només de dos vots, i en unes circumstàncies de tothom conegudes, i si a sobre el president elegit, Antoni Negre, és un bon amic que compleix molt bé, hi dedica moltes hores, i ens ha incorporat a llocs importants dins la Cambra, doncs estic ben content. D'aquí a tres anys, amb més experiència, potser ho tornarem a intentar.

—*En tot cas, és clar que vostè no és home de mitges tintes, i que s'hi va abocar completament per guanyar, fins al punt d'anunciar que deixaria el Barça, una de les seves grans passions...*

—A la vida, quan et fiques en una cosa has de treballar per guanyar, no per fer soroll. Jo tenia la sana intenció de guanyar, i deixar el Futbol Club Barcelona era una condició de molta gent que em donava suport, perquè volien garanties que hi dedicaria tot el temps possible. Però de tant en tant has de descobrir que no tot et va de cara a la vida. L'aspecte positiu és que la Cambra m'ha fet recuperar la presència empresarial, quan molta gent

m'havia arribat a identificar simplement com un home de futbol, perquè el Barça pot arribar a despersonalitzar algú.

—*¿Potser una altra lliçó va ser que hi ha molta gent que li té por, a vostè i el seu poder?*

—No, les lliçons són que es necessita temps, i no es pot improvisar com ens vam veure obligats a fer. I també que en unes eleccions tan atípiques que només voten 60 persones cal tenir-ho tot molt ben lligat. Són experiències positives per a quan es vol tornar a repetir. Personalment, si hagués aconseguit la presidència, em podria haver arribat a creure un semi-déu. En el fons, estic segur que a mi no em convenia guanyar.

—*D'això és allò que se'n diu fair play, ¿oi?*

—En futbol sempre es guanya amb permís de l'altre, que té els mateixos drets, la mateixa il·lusió i les mateixes ganes. El meu contrincant també tenia il·lusió. I, deixant al marge capacitats i aspectes personals de com entenem l'empresariat jo i el senyor Negre, per edat li tocava a ell. Des de l'aspecte humà, la part positiva és que vaig fer feliç un home que en tenia moltes ganes, que ja havia perdut una vegada, i que si tornava a perdre hauria quedat molt més decebut, trist i desesperat. Jo, si Déu vol, als 45 anys tinc moltes possibilitats encara d'assolir una presidència tan important com la de la Cambra.

—*¿Quina opinió li mereix la presència dels empresaris en la vida social, esportiva i fins i tot en la premsa del cor?*

—Hi ha dos aspectes. El llistó que es posa a l'esport obligarà que els futurs dirigents de l'esport siguin empresaris. El romanticisme d'acontegar una massa social i passar-ho bé amb una colla d'amics quedarà reservat a l'amateurisme. Pel que fa a la vida pública, com sempre, anàvem uns quants anys endarrere de modes i costums que altres països ja tenen integrats. L'empresari és un treballador que té uns mitjans econòmics superiors a altres treballadors. Als Estats Units és admirat i no és envejat, i li donen un protagonisme social. Abans aquí era mal vist guanyar diners, i els empresaris en guanyaven, però discretament. Ara que el país ha avançat, el qui té una fortuna deixa d'amagar-se i ho ensenya de forma natural. Aquesta persona, que té una vanitat com tots els éssers humans, ensenya el seu vaixell de 40 metres. I si té un avió particular no li fa vergonya.

—*Potser és l'època de l'ostentació...*

—Cal trobar un límit. Era dolent que

Joan Gaspart.

CARMEN PUERTOLAS

l'empresari s'hagués d'averonyir de guanyar diners, però tampoc no és gaire bo que hagi de fregar per la cara de la gent els milions que té i que gasta. No cal averonyir-se dels diners, però s'han de compartir amb els altres. En el cas de les meves empreses, sempre hem invertit tots els guanys i encara una pesseta més. Hem crescut, però gràcies a un esforç i a un risc constant.

—*No sé si els empresaris també tenen els seus ídols o herois. ¿Hi ha algun self-made man o algun gran hereu de grans fortunes que admiri especialment?*

—L'empresari perfecte no existeix, però vaig agafant de cadascun la part que m'agrada assumir. Tinc una vertadera admiració per Emilio Botín pare, per la seva discreció i la seva forma de fer negoci. També la tinc per Carles Ferrer Salat, que ha sacrificat una part important d'hores que hauria pogut dedicar a guanyar diners. Segur que li agrada ser protagonista, perquè si no, no ho faria, però ha sabut mantenir una actitud social molt important. Agnelli també és molt sòlid empresarialment, i té una línia d'actuació molt estricta. A Tapie, l'admiro perquè va començar de zero, però diversifica els seus negocis amb massa riscos. Admiro molt més Berlusconi, que té un *charme*, un encant i una simpatia personal que no tenen els altres.

—*¿Quins són exactament els seus projectes amb l'equip de futbol del Sant Andreu?*

—Seré molt franc. Quan algú es fica en

qüestions extraempresarials, és perquè té una certa vanitat. Això és així, almenys en el meu cas personal, i admito que és un defecte. A mi, em fa il·lusió la felicitat dels altres gràcies al meu esforç, encara que la gent a vegades no s'ho cregui. Jo aplico una frase de la mare Teresa de Calcuta: "no ha d'agrair qui rep sinó qui té la possibilitat de donar". Jo agraeixo a l'afició del Sant Andreu que em permeti de fer el que estic fent, i passant-m'ho tan bé com m'ho estic passant.

—*A cop de talonari...*

—És clar que em costa diners, però si jo aconseguís la felicitat sense diners, només parlant, seria un mag o un mestre.

—*¿Quan pujarà a primera divisió?*

—Tan aviat com puguem. L'any passat no vam poder pujar a Segona A, i no va ser per falta de ganes. Jo tinc un somni, inviuble, si vostè vol, que és una final de la Copa d'Europa entre el Barça i el Sant Andreu, a l'Estadi Olímpic. Suposo que ara em demanarà que qui voldria que guanyés...

—*Li ho demano.*

—M'és igual, tant l'un com l'altre. Potser hi ha un somni superior, la final de la Copa d'Europa Reial Madrid-Sant Andreu amb un sis a zero a favor nostre. Per la mania que tinc al Madrid, pot ser millor aquest somni.

—*Diuen que el Reial Madrid és l'únic que el fa saltar de foga...*

—Si concretem les fòbies estrictament esportives, sí. Ha estat l'únic club que a través d'un seguit d'anys he pogut com-

provar directament com ens perjudicava amb injustícies i situacions anormals. La gent traspasa les fòbies al terreny extraesportiu, però jo no tinc cap mania al club ni a la ciutat. En l'aspecte esportiu sí que és el meu gran enemic, i dos punts contra ell no són el mateix que dos punts amb el Logronyès.

—*¿L'ha perjudicat empresarialment la seva fòbia?*

—Hi ha poca gent que no es tregui de la solapa l'escut del Barça quan fa negocis a Madrid. Jo mai no me l'he tret, perquè sempre he pensat que la meua personalitat empresarial ha d'estar al marge.

—*¿Aquest cop, també?*

—És una lliga més, i potser sí. El que em preocupa és la Copa d'Europa, perquè tinc l'espina de Sevilla ben clavada i no me la trauré fins que tinguem aquest trofeu a la vitrina.

—*¿Pot fer-nos una valoració des del punt de vista empresarial del clima polític actual a Catalunya, i com es veu a la resta de l'estat?*

—Jo crec personalment que el que tenim dret de ser els catalans, malament rai si ha de dependre de Lituània. Les coses no es fan per mimetisme, sinó pels propis drets històrics. Des del meu punt de vista, és el moment menys idoni per a parlar d'aquest tema, sense que això vulgui dir que es renuncia a res ni que estem contents amb el que tenim. En uns moments en què tothom vol confondre i aprofitar-se'n, val més callar.

Carles Capdevila